

Chuck Palahniuk, *Fight Club*

Copyright © 1996 by Chuck Palahniuk

All rights reserved.

© 2004, 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © by Amshudhagar

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

PALAHNIUK, CHUCK

Fight Club / Chuck Palahniuk ; trad. și note de Dan Croitoru –
Iași : Polirom, 2012

ISBN print : 978-973-46-2790-5

ISBN ePub : 978-973-46-2280-1

ISBN PDF : 978-973-46-2380-8

I. Croitoru, Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

CHUCK
PALAHNIUK
Fight Club

Traducere din limba engleză
și note de Dan Croitoru
Traducere revăzută

POLIROM
2012

Aparent fără motiv, Tyler i-a trimis mamei Marlei o cutie cu șapte kilograme de bomboane de ciocolată.

Seara asta de sîmbătă ar fi fost și mai nasoală, îmi spune Tyler, dacă te-ai fi întîlnit cu păianjenul solitar maro. Cînd te mușcă, nu-ți injectează doar venin, ci și o enzimă digestivă sau un acid care dizolvă țesuturile din jurul mușcăturii, topindu-ți literalmente brațul, piciorul sau fața.

În seara asta, cînd a început toată chestia, Tyler se ascundea. Marla și-a făcut apariția la noi acasă. Fără să se mai obosească să bată la ușă, Marla strigă din prag, de la intrare:

— Cioc, cioc.

Eu stau în bucătărie și citesc *Reader's Digest*. Sînt complet derutat.

— Tyler. Pot să intru? Ești acasă? țipă Marla.

Tyler nu e acasă, țip eu.

— Nu fi nasol, țipă Marla.

Am și ajuns la ușă. Marla stă în foaier, cu un colet venit în regim rapid prin Federal Express, și spune:

— Trebuie să pun ceva în frigiderul vostru.

Mă țin după ea în bucătărie și-i zic, nu.

Nu.

Nu.

Nu.

N-am chef să se-apuce să-și țină porcăriile în casa asta.

— Dar, puiule, spune Marla, la hotel n-am frigider și tu mi-ai zis că se poate.

Ba nu, n-am zis. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Marla să se mute aici, cu toate căcaturile ei, unul după altul.

Marla desface coletul de la Federal Express pe masa din bucătărie, scoate ceva alb dintre bucățelele de polistiren și-mi agită prin fața ochilor ceva albicios.

— Asta nu e căcat, zice. Asta-i maică-mea, așa că du-te-n mă-ta de-aici.

Și Marla scoate din colet o pungă pentru sandvișuri plină cu chestia aia albicioasă pe care Tyler o topește să facă săpun.

— Ar fi fost și mai nasol, spune Tyler, dacă ai fi mâncat din greșeală din punga aia. Dacă te-ai fi sculat în toiul nopții, ai fi stors cleiul ăla alb, l-ai fi amestecat cu supă de ceapă californiană și ai fi mâncat-o cu chipsuri. Sau cu broccoli.

Dar în momentul ăla, când stăteam cu Marla în bucătărie, nu-mi doream altceva decît ca Marla să nu deschidă frigiderul.

Am întrebat-o ce avea de gînd să facă cu chestia aia albă.

— Mărire de buze, mi-a răspuns Marla. Pe măsură ce îmbătrînești, buzele ți se subțiază. Îl strîng pentru o injecție cu colagen în buze. În frigiderul vostru am aproape cincisprezece kilograme de colagen.

Am întrebat-o cît de mari voia să-și facă buzele.

Marla mi-a zis că o speria de fapt operația în sine.

Chestia din coletul de la Federal Express, îi spun lui Tyler cum stăteam amîndoi în Impala, era exact aia din care făcuserăm săpun. De cînd siliconul s-a dovedit a fi periculos, injecțiile cu colagen au devenit ultima modă în eliminarea ridurilor, în umflarea buzelor subțiri ori în revigorarea bărbiilor căzute. Așa cum îmi explicase Marla, colagenul de care poți să faci rost la un preț mic e cel din grăsime de vacă, sterilizat și tratat, dar tipul ăsta de colagen nu rezistă prea mult în corpul tău. Oriunde ți l-ai injecta – spre exemplu, în buze –, corpul tău îl respinge și începe să-l cace. După șase luni, ai din nou buze subțiri.

Cel mai bun colagen, mi-a spus Marla, îl reprezintă propria ta grăsime, luată de pe coapse, tratată, sterilizată și injectată la loc în buze. Sau unde voiai. Tipul ăsta de colagen rezistă.

Chestia aia din frigiderul nostru era fondul de economii de colagen al Marlei. De fiecare dată cînd mămica ei pune pe ea ceva grăsime, se ducea să-și facă liposucție și o pune la păstrare. Marla spune că procesul se numește *gleaning*. Dacă mămica nu are nevoie de colagen pentru ea, îi trimite pachetele Marlei. Marla nu are deloc grăsime proprie, iar colagenul familiei, consideră mămica ei, e mai bun decît orice grăsime ieftină de vacă.

Lumina felinarelor intră prin biletul prins pe geam, imprimînd pe obrazul lui Tyler cuvintele „AȘA CUM ESTE“.

— Păianjenii, spune Tyler, își depun ouăle, iar larvele își sapă tuneluri pe sub pielea ta. Uite ce bebele poți să pățești.

Acum, Puiul meu cu migdale în sosul său cald de smântână are gust de ceva care a fost extras din coapsele mamei Marlei.

Și în momentul ăla, când stăteam împreună cu Marla în bucătărie, mi-am dat seama ce făcuse Tyler.

HIDOS DE RIDATĂ.

Și mi-am dat seama de ce-i trimisese bomboanele mamei Marlei.

TE ROG SĂ MĂ AJUȚI.

Zic, Marla, să nu cumva să te uiți în frigider.

— Ce să fac? spune Marla.

— Noi nu mîncăm niciodată carne de vită, îmi spune Tyler în Impala, iar grăsimea de pui nu poate fi folosită, căci săpunul n-o să se-ntărească. Șmenu' ăsta ne aduce o grămadă de bani. Din colagenul ăla am plătit chiria.

N-ar fi trebuit să-i spui Marlei, îi zic. Acum crede că eu sînt de vină.

— Saponificarea, spune Tyler, este reacția chimică de care ai nevoie dacă vrei să faci un săpun bun. Grăsimea de pui sau orice altă grăsime care are prea multă sare nu e bună.

— Ascultă, zice Tyler. Avem de onorat o comandă barosană. O să-i trimitem mamei Marlei niște bomboane de ciocolată și, probabil, niște tarte cu fructe.

Acum nu cred că treaba asta o să mai țină.

Pe scurt, Marla s-a uitat în frigider. Mă rog, la început a avut loc o mică încăierare. Încerc s-o opresc, punga cade pe linoleum și se sparge și amîndoi alunecăm în porcăria aia albă și unsuroasă, icnind și ținîndu-ne să nu borîm. O apuc pe Marla de talie, pe la spate, părul ei negru îmi biciuie fața, îi imobilizez brațele pe lîngă corp și repet la nesfîrșit: nu-i vina mea. Nu-i vina mea.

N-am făcut-o eu.

— Mama! O verși pe toată!

Trebuia să facem săpun, zic, cu fața lipită de urechea ei. Trebuia să-mi spăl pantalonii, să plătim chiria, să reparăm țeava de gaz. Nu-i vina mea.

Tyler e de vină.

— Ce tot spui acolo? țipă Marla și se smucește așa de tare, că-i cade fusta.

Mă zbat să mă ridic de pe podeaua unsuroasă, ținînd în mîină fusta ei de bumbac cu imprimeuri, iar Marla, în chiloți, pantofi cu platformă și bluză cu motive folclorice, dă de perete ușa congelatorului și, înăuntru, canci fond de economii de colagen.

Nimic altceva în afară de două baterii vechi de lanternă.

— Unde e?

Mă tîrîi în marșarier, mîinile-mi alunecă, pantofii-mi alunecă pe linoleum, iar curul meu lasă o dîră curată pe podeaua jengoasă pe măsură ce mă îndepărtez de Marla și de frigider. Țin fusta în fața ochilor, ca să nu-i văd Marlei chipul cînd îi spun.

Adevărul.

Am făcut săpun din el. Din ea. Din mama Marlei.

— Săpun ?

Săpun. Pui grăsime la fiert. O amesteci cu leșie. Și uite-așa obții săpun.

Cînd Marla țipă, îi arunc fusta în față și o iau la fugă. Alunec. Alerg.

Marla fuge după mine prin toată casa, derapează la colțuri, se împinge în pervazurile ferestrelor pentru a-și lua avînt. Alunecă.

Lasă urme de grăsime și jeg de pe podele pe florile tapetului. Cade și se lovește de lambriuri, se redresează, aleargă.

— Mi-ai fiert mama ! țipă Marla.

Tyler i-a fiert mama.

Marla țipă. Unghiile ei sînt mereu la o palmă distanță de spatele meu.

Tyler i-a fiert mama.

— Mi-ai fiert mama !

Ușa de la intrare e încă deschisă.

Și apoi am tăiat-o afară pe ușă, lăsînd-o pe Marla să țipe în prag. Picioarele nu mi-au alunecat pe trotuarul de beton și am ținut-o tot într-o fugă. Pînă cînd am dat peste Tyler sau pînă cînd Tyler a dat peste mine și i-am povestit ce s-a întîmplat.

Cu cîte o bere în mînă, Tyler și cu mine ne lungim pe banchete. Eu stau în față. Chiar și acum probabil că Marla e încă în casă, dă cu reviste de pereți și țipă că sînt un labagiu, un monstru cu două fețe și o jigodie capitalistă. Kilometrii de noapte dintre mine și Marla